

Sygn. akt II Ka 984/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Jarosław Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2022 r.

sprawy **M. I.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 12 października 2021 r. sygn. akt II K 1146/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego M. I. na rzecz Skarbu Państwa 220 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 984/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II K 1146/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut obrońcy oskarżonego	
1	<p>1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków i protokołu zatrzymania oskarżonego - tj. faktu, iż oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w sytuacji, gdy nie poruszał się samochodem, a jedynie siedział w zaparkowanym na poboczu aucie z wyłączonym silnikiem - zarówno samo dotarcie funkcjonariuszy Policji do oskarżonego, jak i badanie kontroli trzeźwości oskarżonego miały miejsce w sytuacji, gdy pojazd był zaparkowany na poboczu i miał wyłączony silnik (vide: protokół rozprawy głównej z dnia 12.05.2021 r. zeznanie świadka K. D. in principio: „zauważyliśmy opisany przez zgłaszających pojazd, który był zatrzymany przy przystanku autobusowym. W pojeździe był wyłączony silnik”; protokół rozprawy głównej z dnia 12.05.2021 r. zeznanie świadka R. B.: „Samochód na pewno</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

był zgaszony jak wysiadaliśmy”); żaden z funkcjonariuszy Policji nie był bezpośrednim, naocznym świadkiem prowadzenia przez oskarżonego pojazdu, a twierdzenia o tym jakoby oskarżony w istocie prowadził pojazd pod wpływem alkoholu, są jedynie poszlakami;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i pominięcie istotnych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków K. S. i M. K., tj. faktu, że to M. K. prowadził w dniu 25.07.2020 r. pojazd którym poruszał się wraz z oskarżonym i K. S. - w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego i zeznań w/w świadków wynika to jednoznacznie, a pozostała część materiału dowodowego, w tym zeznania innych świadków, nie stoją z powyższym w sprzeczności; natomiast fakt, że ani oskarżony ani K. S. nie wskazali funkcjonariuszom Policji osoby M. K. jako kierowcy pojazdu wynika jedynie z faktu, że ten również znajdował się pod wpływem alkoholu i oskarżony ani K. S. nie chcieli narazić go na odpowiedzialność karną;

3. na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk - naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków M. P. (1) i C.

P., którzy na etapie postępowania sądowego w niniejszej sprawie

wskazywali wyraźnie, że nie widzieli momentu zatrzymania samochodu pod swoją posesją, nie widzieli kto wysiadał z samochodu przez awanturę i wsiadał do samochodu po jej zakończeniu i z której strony oraz czy ktoś znajdował się w tym czasie w samochodzie - z uwagi na znaczną odległość pomiędzy zatrzymanym samochodem a brama posesji oraz późną porą i panującym półmrokiem: świadkowie nie byli w stanie stwierdzić na pewno kto kierował samochodem w dniu zdarzenia (vide; protokół rozprawy głównej z dnia 12.05.2021 r., zeznania świadków M. P. (1) i C. P., str. 7-11); świadkowie ci ostatecznie odwołali swoje zeznania z etapu postępowania przygotowawczego, kiedy wskazali na osobę oskarżonego jako kierowcę pojazdu - a podkreślenia wymaga, że nie mieli w tym żadnego interesu ani celu, co świadczy o wiarygodności tego odwołania i złożonych ostatecznie zeznań;

4. na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk - naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków A. R. (1), A. R. (2), tj. faktu, że w trakcie pobytu na posesji p. P. oskarżony został uderzony z taką siłą, że stracił przytomność, co w ocenie obrony miało znaczny wpływ na treść zeznań w/w świadków, którzy bali się odpowiedzialności karnej za pobicie oskarżonego i stąd wskazali, jakoby oskarżony prowadził samochód pod wpływem alkoholu, mimo, że z uwagi na odległość i panujący o późnej porze półmrok nie mogli wiedzieć

	na pewno, czy oskarżony kierował samochodem i czy w samochodzie znajdowały się inne osoby;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty okazały się niezasadne. Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania i nie naruszył art. 7 kpk. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji obrońcy. Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów o charakterze proceduralnym, na które powołał się skarżący, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przekonaniu Sądu Odwoławczego, orzekając w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim - wbrew odmiennym wywodom zawartym w apelacji - przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Przede wszystkim, w toku procedowania Sąd pierwszej instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, respektując przy tym naczelne zasady procesowe, a w tym: prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.k), bezstronności (art. 4 kpk), regułę in dubio pro reo (art. 5 kpk.) oraz zasadę swobodnej		

oceny dowodów (art. 7 kpk.), w konsekwencji czego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk).

Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16).

Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony w toku postępowania przyjmował różną linię obrony. Podczas postępowania przygotowawczego oskarżony złożył krótkie wyjaśnienia, które

sprowadzały się do wskazania, że stan nietrzeźwości spowodował, że nie pamięta przebiegu zdarzenia, nie pamiętał kto kierował pojazdem, nie pamiętał, aby znalazł się na posesji obcych osób. Już w toku postępowania sądowego opisał wydarzenia w sposób szczegółowy i obszerny wskazując, że pojazdem kierował M. K.. Nawet jeżeli oskarżony nie znał dokładnych danych personalnych tej osoby, to jak sam wyjaśnił wiedział, że nie spożywał on alkoholu, bo pilnował dziecka (k.126), a więc nie mógł narazić go na odpowiedzialność karną. Wydaje się, że w takiej sytuacji osoba powinna wskazać „rzeczywistego” kierowcę, jeżeli sam znajduje się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem oskarżony w obecności funkcjonariuszy policji nie mówił o innej trzeciej osobie, która miał kierować pojazdem. Wobec powyższego należało przeanalizować zeznania funkcjonariuszy policji, którzy mieli kontakt z oskarżonym i obserwowali to co działo się tuż przed podjęciem interwencji. Z zeznań K. D. i R. B. wynika, że zauważyli jak oskarżony przesiadł się z fotel kierowcy na miejsce pasażera, zaś kobieta wyszła z pojazdu. Niewątpliwie takie działania miały charakter w pełni świadomy i zmierzały do utrudnienia dokonania ustalenia rzeczywistego kierowcy pojazdu. Oskarżony miał pełną świadomość grożącej mu odpowiedzialności, a po zauważeniu sygnałów radiowozu postanowił zmienić miejsce. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji jedynie częściowo uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego (1.1.1. uzasadnienia), gdyż stanowiły one nieudolną linię obrony, która nie mogła być uwzględniona w świetle innych wiarygodnych dowodów (pkt 2). Zeznania M. K. i

K. S. również zostały ocenione prawidłowo przez Sąd I instancji, a uzupełniając argumentację należy wskazać, że świadek K. S. również wiedziała, że M. K. nie spożywał tego dnia alkoholu, a więc podając jego dane personalne nie narażała do na odpowiedzialność karną. Całkowicie sprzeczna z doświadczeniem życiowym była wersja, że M. K. widząc nerwowe zachowanie współpasażerów nie wszedł na posesję, choćby w celu uspokojenia sytuacji, tym bardziej, że jego rola w tym zdarzeniu miała polegać na zaopiekowaniu się nietrzeźwymi znajomymi. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji sam świadek M. K. podkreślał, że w dniu zdarzenia nie spożywał alkoholu, bo opiekował się dzieckiem, a więc obawa o zarzuty prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości nie istniała (k.48-49).

Odnosząc się do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci zeznań przybyłych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji (pkt 1), których wiarygodność również została podważona przez apelującego to zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest racjonalnych przesłanek, by chociażby wysnuwać przypuszczenia, ażeby wskazani świadkowie zeznawali nieprawdę i to tylko po to by pogrążyć M. I.. Wszakże, oskarżony jest dla nich osobą obcą, a wiedzę o incydencie stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania powzięli oni w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych. Nie ulega wątpliwości, że policjanci nie widzieli, aby oskarżony kierował pojazdem, ale wskazali na istotną okoliczność, iż pokrywa silnika była gorąca. Udowodnienie

określonego zagadnienia nie musi oznaczać, iż dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnego dowodu, który wprost obciąża oskarżonego. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. W przekonaniu Sądu Okręgowego właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Z zeznań policjantów wynika, że osoby, które zgłosiły interwencję i przyszły na miejsce zdarzenia wskazywały na oskarżonego jako kierowcę pojazdu, który odjechał spod ich posesji. Zeznania świadków A. R. (2), A. R. oraz M. P. (1) i C. P. (dwóch ostatnich świadków z postępowania przygotowawczego) wprost wskazywały na oskarżonego jako kierowcę pojazdu, który odjechał spod ich posesji. Świadkowie zaobserwowali jedynie oskarżonego oraz kobietę, w pojeździe nie było innych osób. To właśnie zbieżność i spójność słusznie zadecydowała o uznaniu ich za wiarygodne, podobnie jak zeznań M. P. (2). Trudno przyjąć, że zeznania tych osób należy zanegować z tego powodu, że podali nieprecyzyjnie w toku rozprawy czas przeprowadzonej interwencji. Wskazane cytaty z wypowiedzi świadka A. R. (1) (k.220 akt sprawy) nie obejmują dalszych twierdzeń, iż nie miał wątpliwości kto był kierowcą pojazdu. Sąd I instancji mając bezpośredni kontakt ze świadkami na sali sądowej zaobserwował dystansowanie się świadków M. P. (1) i C. P. do całej sytuacji, ale taka postawa została prawidłowo oceniona i nie ma żadnych racjonalnych przesłanek do

podzielenia argumentów skarżącego w zakresie oceny zeznań tych świadków (pkt 3). Sąd nie podzielił argumentów, iż pięciu świadków złożyło nieprawdziwe zeznania obciążające oskarżonego. To oskarżony wtargnął na posesję, naruszył nietykalność cielesną, awanturował się, a więc postawa zmierzająca do powstrzymania agresji napastnika była uzasadniona. Trudno też przyjąć, że wskazując na oskarżonego jako kierowcę mieliby przyjąć taką linię obrony, nie eksponując przeciw agresywnego i rzeczywistego zachowania oskarżonego.

Odwołując się do okoliczności podniesionych przez skarżącego w uzasadnieniu, nadmienić należy, że „stan nie dających się usunąć wątpliwości”, o jakich stanowi przepis art. 5 § 2 kpk, dotyczy wątpliwości, które ma i których nie jest w stanie rozstrzygnąć Sąd rozpoznający sprawę merytorycznie. Przepis ten nie dotyczy wątpliwości obrońcy, czy oskarżonego co do stanu dowodów. W przedmiotowej sprawie ma to o tyle doniosłe znaczenie, o ile argumentacja obrońcy, popierającego podniesione zarzuty obrazy prawa procesowego, w tym właśnie art. 5 § 2 kpk sprowadza się w istocie do konieczności przyjęcia przez sąd, że oskarżony nie kierował pojazdem. Kwestia ta została już rozstrzygnięta w pierwszej części uzasadnienia i Sąd Odwoławczy uznał, że brak podstaw do przyjęcia, że zaistniały wątpliwości z art. 5 § 2 kpk.

Sąd Odwoławczy uznał tym samym, że Sąd Rejonowy wyrokując w niniejszej sprawie nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów, a co za tym idzie nie

<p>dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Niewątpliwie oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, a fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków obrońcy</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającą wpływ na jego treść poprzez ostateczne ustalenie że oskarżony M. I. wypełnił swoim działaniem znamiona czynu z art. 178a § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się niezasadny.</p> <p>W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego</p>		

z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Nadto, zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Stanowiska przedstawione w powyższych judykatach w pełni zaaprobował także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Jednocześnie należy podkreślić, że Sąd I instancji orzekając w zakresie kary i środków karnych wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności i dokonał ich prawidłowej oceny, a orzeczona represja karna nie nosi cech rażąco niewspółmiernej. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu

<p>społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne mieszczą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.</p>	
Wniosek	
Wniosek obrońcy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
bezzasadność wniesionej apelacji i podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 9 marca 2021r. sygn. akt II K 1412/19</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Ze względu na bezzasadność zarzutów apelacyjnych, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie.</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>-----</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O wydatkach Sąd orzekł na podstawie art. art. 634 kpk w zw. 636 § 1 kpk, zaś o opłacie na podstawie art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247). Sąd Okręgowy uznał za zasadne obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze, że oskarżony jest osobą młodą, posiada wykształcenie, nie ma nikogo na utrzymaniu i ma możliwości podjęcia zatrudnienia celem uiszczenia należności.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim dnia 12 października 2021r. sygn. akt II K 1146/20
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
# na niekorzyść	
# w części	#
	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana